

СЛАВЯНИНЪ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ.

Излиза три пъти въ седмицата
всѣки:
Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота.

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
„ шестъ месеци 12 лева ср.
„ три „ 7 „ „
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
надписва се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ

Неплатени писма не се приематъ
Ръкописи назадъ се невращатъ

За обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвъ пътъ 20 ст.
За „ „ „ вторий „ 10 ст.

СРЪДЕЦЪ И СРЪДЕЧАРИТЪ.

Тайнитѣ дълбоко-учени редактори на пасквиля „Срѣдецъ“, които ги познаваме по упитѣ що сж за лтици и които иматъ претенцията на хора съ солидно европейско образование и да притежаватъ фалшиви атестати, на послѣдъкъ така сж шапардисали пусулата, щото незнайтъ будалитѣ що да чинйтъ и още какво да пишйтъ. Отъ съдържанieto на пазѣзнаитѣ до сега отъ 27 Юний броеве насамъ, положително можеме да констатираме, че тѣзи людие и „велико-учени мжжие“, трѣбва да сж прехванали и тѣ лудостята на шефѣтъ си, когото отъ сега нататъкъ за отличие ще го наричаме „Брѣговския Дукъ“ и всемирния лжжеецъ, поради заслугитѣ що е припесалъ на отечеството ни. Писателския тонъ на редакторитѣ Срѣдечари и талантътъ имъ сега за сега е съвсемъ испадналъ и неумолимо исхабенъ: тѣи щото писаното отъ тѣхъ излазя нѣщо развлеканесто, нѣщо разбъркано и нѣщо съвсемъ необмислено, каквото и онова на пишущитѣ братия отвждъ балкана. Вземете който щете брой отъ тоя пасквиля и ще видите и ще се увѣрите, че тѣзи които сж писали това що четете, като че е имало нѣщо да ги е придръввало, нѣщо което да ги е стѣгало, когато сж писали и не ги е оставило да пишйтъ както трѣбва и което трѣбва. Ако потърсите задъ съдържанieto на писаното тѣзи, които сж го писали, не ще намѣрите друго, освѣнъ тѣхнитѣ сѣнки на записани хора; на хора омаени, на хора, които сж изгубили пусулата на здравия разумъ и на хора таквизъ, които се въртятъ като патки и жеравле въ мжгла, на които неразбиранното грацание и куркание се чюе, а на кадѣ е не ги видѣтъ. Както се вижда и добрѣ разбира главното е това, че подъ влиянието на неловкото имъ положение въ което сж поставени тѣ, припудеци сж тѣи да лишйтъ и тѣи да се прѣдставятъ, защото затрудненията, които срѣцнаха и срѣцатъ въ прокарванието на своитѣ исхабени идеи ги правитъ таквизъ, нагли, безумни, шапкжни, спривави, стрѣлухи и главно куфи; тѣ отъ нѣмай кждѣ сж трѣгнали по постѣпкитѣ на нѣкогашнитѣ мюзевиерски газети „Витоша и Български гласъ“ и ще вървѣтъ по нѣтътъ на превратаджиитѣ. Особено се забелѣква и това, че отъ наданието на бившитѣ башибозуци министри, органѣтъ имъ „Срѣдецъ“ носи вече и прозвицето на органъ на либералната (шесточленна) партия съ езуитска уловка, дано примамятъ пакъ въ мрѣжката си лония народъ, безчестнитѣ людие, папагалитѣ, бѣлодрѣшковцитѣ, авантюриститѣ, амбициознитѣ и шарлатанитѣ. Оржжието съ което излазятъ нашитѣ герои въ XIX вѣкъ начело съ Българския Донъ Кихота — Цанкова на бойното поле, е лжжата, измамата, подлостята, езуитизмътъ, фанариотекитѣ мечъ и лукаветвото. Тѣ сж се въоржжили

здраво вече да се борятъ съ въображениитѣ въ гавитѣ имъ радикализъмъ и сж избрали за позиция „Срѣдецътъ“, чрезъ който да бомбардиратъ породившиятъ се на 27 Юний радикализъмъ въ Търново. Тѣ правятъ възвания слѣдъ възвания и викатъ на помощъ подъ знамето си, честнитѣ людие подобни тѣмъ, и консерваторитѣ, та заедно съ тѣхъ да дадатъ сражение и да побиятъ радикализмътъ, защото ако и да сж герои да правятъ даже и революции, страхъ ги е да си пролѣятъ кръвѣта на бойното поле, а сж рѣшили да се криятъ задъ гърбѣтъ и очилата на Янкела, който за пари е готовъ не само кръвѣта си да лѣе, но и да се продаде, стига само да има левчетата да идватъ. Знаете ли кои сме ние се провикватъ Срѣдечаритѣ? Ний сме най честнитѣ хора; безъ насъ народа ще пропадне, държавата ще я съение радикализмътъ; безъ насъ нѣма свободенъ животъ и никога не ще се нагъне народното съкровище; безъ насъ никога не ще се увеличи територията на Българското Княжество и не ще се приєднани Брѣгово. Ний сме и пакъ ний петтима наднали Министри съ ордени на шия, истинекитѣ дѣда на България, а не властующитѣ днесъ радикали! Послѣ като се поглаждатъ, виждатъ, че сж тѣ сами самнитѣ, нѣма никой около тѣхъ, защото глупавия народъ, бѣлодрѣшковцитѣ, папагалитѣ и простолудието, епитети, съ които наричатъ народа и народнитѣ представители, не ги слушатъ и не познаватъ гласѣтъ имъ, но денѣтъ ще дойде скоро и ще видѣме какво ще направятъ бѣлодрѣшковцитѣ и папагалитѣ въ съборанието прѣвъ Октомврия на тѣзи великоучени мжжие.

Ний неведнажъ сме казвали и пакъ ще кажемъ, че подобни глупави думи — Анархизъмъ, радикализъмъ — могатъ да некажатъ само редакторитѣ на „Срѣдецъ“, понеже само подли хора измѣнници и предатели на отечеството, могатъ да се произнесжтъ така. Ний и друго не можихми да очакваме, освѣнъ хули отъ тѣзи учени мжже, надарени съ западно солидно Европейско-Турско-Византийско образование.

И дѣйствително, какъ можеме да непоудѣе Брѣговския Дукъ, когато видя че вече нѣма на расположението му всичкитѣ непрѣвидени сумми на Министерствата, отъ които да може да поддържа пасквиля „Срѣдецъ“, да пълне кесията на блуждающий се жидъ Янкела и да дава субсидии на Пловдивскитѣ газети „Марица, Съединение и Народни гласъ“ да го хвалятъ? Какъ може да търпи тозъ повъ Герой сегашното правителство, когато не може да издава вече произволни окржжии, да заповѣдва неплащанието на данѣка по убѣждение и се лишава отъ вѣчния неговъ лакей гъркѣтъ Франгя, който му носеше портфейлѣтъ дома, който му чистеше свѣтата луличка и му правеше

притова искусна халва? Радикализъмъ не ами и нихилизмъ ще измисли, стига само веднажъ да се докопа до Министерския постъ. Че Вратчанския герой и единомисленнитѣ му сж колкото безобразни толкова и павни, дойде повторно да ни убѣди, циркулярното писмо на Цанкова публикувано въ 39 брой на „Срѣдецъ“; обезумѣлия старецъ мисли, че се намира въ онова блажено врѣме, когато цѣлъ народъ го хранеше като слѣпо куче, а той се петягане въ Враца и кроене планове съ Ломския герой Т. Икономова, какъ да се привземеше калето на Софийското ковчезничество отъ вѣтрѣ или отъ вѣнъ, мисли че и сега този народъ, когото нарече безуменъ, глупавъ, неблагоприятъ, простъ, радикаленъ, ще повѣрва на думитѣ му и ще трѣгне подирѣ му; но ний ще му кажемъ откровенно да се не лѣже, защото съ повѣдението си, той е изгубилъ кредита си съвършено.

А може би да бждѣтъ съ него падналитѣ министри двама дървини и нѣколцина фелдшѣри както и консерваторитѣ, но здраво мислящата тѣи наречена радикална интелегенция, която неспитѣжава никакви кафешантански дипломи като дълбоко ученитѣ, никога нѣма да трѣгне подирѣ му, защото и на лжжитѣ сж свѣршиха вече врѣмената. Кажете ми кой може да уважава хора като падналитѣ безобразни министри и свѣтеца, когато той излазя съ едно писмо и казва на неговитѣ послѣдователи на брой 5-6 мина и предъ публиката: . . . . Врѣме е вече да дадемъ нѣтъ на Авантюриститѣ, амбициознитѣ и на безчестнитѣ отъ нашата партия, да идатъ да си биятъ главата въ радикализмътъ . . . да дисциплинираме либералната партия (?? коя ли е тя), за да неподпада въ непослѣдователностъ! Като прочете човѣкъ тези редове, може ли да не се възмутитъ отъ това безобразно повѣдение на Шефѣтъ на ялан-либералитѣ? Кои сж тѣзи авантюристи, които сж наводнили княжеството и безчестнитѣ, непослѣдователитѣ отъ либералната партия, та се оплашили толкова бившия Екминистра Цанкова? — Ний такива хора незнаемъ да има въ България, ако има таквизи людие, то сж до колкото знаемъ: Шефѣтъ на тази шесто-членна партия Цанковъ, побѣйникѣтъ Митю Грековъ, крадеца Адженовъ, банкрута Начовичъ, Олимпийския чудотворецъ Балабановъ, тужучанина — Молловъ, глупеца Поменовъ, Лакейитѣ Сарафовъ, глупавия Стойчевъ, сватѣтъ Икономовъ, Двамата Аякси — Даневцитѣ и Франголеското и още двама трима подобни тѣмъ патриоти. За себѣ си и за тѣхъ вижда са споменува Цанковъ въ писмото си, че тѣ сж авантюриститѣ, безчестнитѣ и проч. и проч. Но мислятъ ли тѣзи синковци, че ще сполучатъ? Не. Ний ако и да нѣмаме свойството на Балабанова да познаваме отъ науката на боговетѣ на Парнасъ, мѣжду които е той порасѣлъ да прокобваме, ще имъ кажемъ, че народа не

се плаши отъ подобни думи и проклинания; защото невѣрува вече на лжжитѣ, толкозъ повече като има случай въ продълженче на 4 години да познае кой е неговѣтъ доброжелателъ. По надолу свѣтеца въ писмото си казва . . . . .
отъ едно събрание отъ либералитѣ въ столицата, избра се привременно бюро отъ мене, Балабанова, Сарафова, Моллова, Поменова и П. Икономова.
 Питаме сега кои сѣ тѣзи либерали въ столицата толкова многочислени, че избрали бюро отъ тѣзи лица? Ний подтвърждаваме, че освѣнъ надпалитѣ министри и още двама трима лакеи, пѣматъ никой последователъ. Кои сѣ прочее тѣзи либерали, които сѣ избрали това бюро, когато съществува въ столицата. Централно либерално бюро, подъ което сѣ подчинени всичкитѣ външни бюра и е изражение на дѣйствующата народна либерална партия въ княжеството, и си има вѣстникъ, който носи име „Търновска конституция“ и органъ на народната либерална партия? Тѣ са г-да читатели самите владнаи министри, които се събрали въ домѣтъ на Д-ръ Шишманова и тамъ се избиратъ сами тѣ за бюро и съчиняватъ това глупаво писмо, що носи подписа на Цанкова и го испровикватъ до пѣкой и други тѣхни мекерета, а за по-голѣма гласностъ печатали го и у „Срѣдецъ“. Още по безобразно и по-смѣшното е това писмо по надолу дѣто свѣршва така . . . . . *Колкото за предстоящитѣ догълнителни избори, препоръки вилз ви двѣ нѣща: да гледате да не се избере радикали (?!) . . . . Да изберете лица, които не са намиралъ мѣжду васъ като: Дръ Герова, А Людсканова, Тодоръ Икономова и Дръ Поменова . . . .* Съ други думи свѣтеца искалъ да каже: избирайте и консерватори, но гледайте пакъ да се избереатъ най-честнитѣ и порядочни люде каквото: Помянова, Икономова, Герова и проч. Ето горѣ долу какво е съдържанието на това чудновато писмо, което е плодъ ако се пелжемъ на отца Балабанова, защото той човѣкъ до толкова е завистливъ, щото завидва и на дявола, защото има рога и опашка.

Такава надмѣнностъ, такава безумие и подлостъ, могатъ да излязатъ отъ глави сѣ болѣзненно сътоянне и отъ хора като шесточленнитѣ паднали мжченици. Ако има хора още да вѣрватъ, нека вѣрватъ великитѣ исторически „тайни“, ний само това ще кажемъ, че ний познаваме твърдѣ добръ напия народъ и вѣрваме че никой нѣма ги слуша.

Необходимо и важно разяснение по единъ таинственъ въпросъ.

(Писме единъ бивши Солун. учителъ.)

Въ 107 брой на многуважаемия вѣстникъ „Южна България“, прочетохъ съ удовлетвие една кореспонденция отъ г. Солунъ, въ която са описваше безмисленикитѣ екзархийски работи въ Македония.

Дописника твърдѣ справедливо заключава, че сѣ изборили и неуписеми случаи и фактоветѣ, които свидѣтелствуватъ за безбожното разпийаване на народнитѣ парици подиръ облагодѣтелствуванието на достойни и недостойни, учени и не учени, заслужили и незаслужили подлизурки (мекерета) на всеялния и буйния екзархийски намѣстникъ и предѣдатель на номинално съществуващото училищно попечителство — Архим. Методий Кусевичъ. За излагането на всички тия неурядности и калугерски безобразия, изисква се друго по згодно време и не въ текущата преса, а въ брошури и томове. Това казвамъ съ основание на двѣгодишната си практика и опитъ по тия мистернозни за българина разбъркани македонски работи. Рѣшихъ са обаче да напиша тия редове, за да допълни единъ само фактъ на рѣчената кореспонденция, който вижда са дописника г-нъ П. не е можалъ да знае или же твърдѣ повърхностно е погледналъ на него, просто отъ невъзможността въ подобна дописка да са разоблача-

ватъ работитѣ обстоятелствено. Тоя фактъ, за злоупотребуване на народнитѣ парици е за тѣ нарѣчения патриотъ на българския народъ Петрушъ Шумковъ, за когото са казва въ дописката, че получилъ 50 лир. тур. отъ екзархията, защото билъ ужъ членъ въ испитателната комисия на Солун-Велаетъ. Това, не е така екзархията не е тѣи щедра къмъ подобна и твърдѣ важна за нея длъжностъ. Тя не дава пари, гдѣто личния интересъ, честита и имената на служащитѣ въ нея чиновници особено на калугеритѣ не са забъркани. Писущий тия редове бѣше членъ экзаменаторъ въ тая комисия и наистина бѣше изложенъ на извънредни и тежки за положението му разноски, въ екзархията не рачи да ги земе подъ внимание, макаръ и да поиска 1/10 часть отъ това, що са даде отпослѣ патриоту българскаго народа — П. Шумкову. Обаче не ми е ни най-малко жално за това, а напротивъ твърдѣ съмъ доволенъ, че ми са представилъ случай, искрено да послужи на македонското дѣло, като способствувахъ на повече отъ 30 души българии учители да зематъ официални дипломи отъ правителството, съ които имъ са дава право да учителствуватъ, не само по Македония, нъ и по цѣлата тур. Империя. На кѣсо, екзархията за таква добри и полезни работи пари не дава и ти строго шети и икономисва паритѣ за други по важни споредъ нейното мнѣние работи и случаи. Споредъ това повтарямъ, че терзията П. Шумковъ е получилъ 200 лири тур. отъ екзархията а не 50 л. т. не за нѣкакво си членство и неможаше ни бодка да земе отъ екзархията, ако не бѣше майсторъ да са възползува отъ следующето обстоятелство, което твърдѣ повърхностно и на кратко ще раскажа.

Въ учебнитѣ 1881—82 и 1882—83 год. обществено положение на Македония силно са нуждаше отъ единъ какъвъ годъ вѣстникъ, който ако не друго, поне да искава болкитѣ въ гласностъ и предъ мѣстото за помощъ и одобрение. Тая нужда и по настоящему не са е изгладила. Естествено са разбира, че никой не можаше да са захване за тая работа, освѣнъ нѣкой отъ даскалитѣ. Нъ понеже за това са изискваше особена типография или поне български букви, то не бѣше възможно на тогавашнитѣ учители да купитъ тия печатарски принадлежности, защото положението имъ бѣше критическо спрямо правителството и интригитѣ на грѣшитѣ отъ една страна и спрямо грубото и невежето управление на благообразния екзарх. намѣстникъ отъ друга. Слѣдов. на първо мѣсто предстоеше, въпросътъ какъ да са преодолятъ тия мжчотии, които до нейдѣ зависеха и отъ самитѣ насъ (наши хора). Екзархията, която са държеше въ течението на тоя въпросъ, обѣща по видимоу помощта си на драго сърдце само съ условие, както са узна отпослѣ, че вѣстника ще са редактира отъ хора благонадѣжни, нейни и програмата му съ консервативна подлажда — собствени думи на Архим. Методия, който твърдѣ откровенно ми са искаваше и за други нѣкои работи, които за сега премълчавамъ. Вижда са, че отеческото желание на святата екзархия, като горѣщо предадена на султановото правителство бѣше не друго нищо, освѣнъ да избави державата отъ въображаемитѣ опасни инхиности и да упати благочестивото македонско стадо отъ заразителнитѣ идеи и лошото направление. Както и да е, да са невпуцаемъ по надълго по тия познати на сѣкии отъ насъ машиниции, които са угражниха и са угражниватъ въ свободнитѣ и полусвободнитѣ българии, ще кажа че съ дълго возење (почти 1/12 година) трудъ, харчене напусто пари ужъ са дойде до краятъ на дѣлото и случайна згодностъ са представи да са спечели и съгласието и доврѣието, това доврѣието ми са искава още и съ автографно писмо на негово блаженство за три лица до отчисленето ми отъ Солунъ. Когато му напомнихъ за нелогичността на дѣйствиата ми въ тоя случай, той има откровенностъ да са самопризнае, че той е неповиненъ въ всичко що са върши каприциозно въ Македония по училищното дѣло и че отецъ Методий, главната причина на всичко, му предложилъ дилемата: или да ни отчисли или да го отчисли. Н. Блажен. види са съобразилъ са съ народната ни поговорка: гарванъ гарвану очи не вади, избралъ първото, тутакси расгласи изъ града че не ни уволни; приетжна се къмъ дѣйствието: Немския параходъ отъ Ц-градъ ще наговари буквитѣ на списанието „Читалище“ въ петъкъ. „Идете и притоготвлявайте материалъ за вѣстника, бѣха послѣднитѣ честни и свашени думи на вѣрующия и набожния старецъ. Минаха са и минаватъ петъци, вапорътъ ходи и доходи; нъ буквитѣ още си отпочиватъ и са распийаватъ отъ ученицитѣ на Българската църква въ Ц-градъ. Най-сѣтне узнахме отъ вѣрно мѣсто, че П. Б. Екзархътѣ билъ съгласенъ да се почне издаванието на вѣстникъ въ Солунъ отъ когото и да било, нъ Методий са противялъ и го убѣждавалъ, че ужъ лицата, които щели да го редактиратъ имали намѣрение да съборятъ *авторитетитѣ и достолюбието на Св. Екзархията въ очитѣ на Македонцитѣ*. Каква безсѣвестностъ! Какво безстыдие ималъ тоя *правствитѣ (?)* Калугеръ да се подиграва съ святостта на Екзархията, умрѣена

отъ него самаго, отъ самия денъ щомъ е влѣзълъ въ управлен. на Екзархийскитѣ дѣла. Да оставимъ това на страна и да кажемъ че съ тая *само присѣди* на тоя странствующи калугеръ-дипломатъ (шарлатанъ) са рѣши и съдбата на тоя исторически вѣстникъ, за когото много парици, трудъ, тежнна и пр. и пр. отидоха напраздно, до като са спечели благоволенето на челолюбивия Валия П. Превѣход. Галибъ-паша, тогавашния и сегашенъ Солунск. Валия и да са издѣйствува позволение отъ централното правителство. Тѣзи кратка историйка трѣбваше да направи за да стане ясно К.К. тоя патриотъ на Българския народъ който отъ терзийския тизгяхъ са издигна изведнажъ тѣи високо и достигна до положение, да земе 200 лири сиромашки потъ, за да направи кѣща и настани побърканиитѣ си частни работи. Да забележимъ още, че ний по-горѣ го наричаме *патриотъ* на българския народъ не отъ себе-си, а отъ саморѣчния му подписъ на Екзархийскитѣ расписки при получаванието на тримѣсичната си.

Извѣстно е, че въ Туреко всичкитѣ по-стари и избюи претенцията на агѣллии и чорбаджи хора, вършатъ всичкитѣ си работи съ лѣжа и измама. Патриотътъ Шумковъ е отъ тая намина хора. Той като видѣ, че пашата ми даде позволение, което и печата въ официалния велаетски вѣстникъ; като видѣ че *ил-лери геленг адамларъ* на г. Солунъ и отъ всичкитѣ почти народности, даже и Урумитѣ одобрително се отзовавахъ за програмата на вѣстникътѣ, и най-сетнѣ като разбра (вникна), че може да има келениръ и отъ тая работа, ако не друго поне съ прочуванието на името си и съ спечелванието на по-вече ющерии, пожелахъ и рѣшилъ са да поеме всичката ступанска часть на тая работа отгорѣ си. Явава се единъ денъ въ кѣщата ми съ думитѣ: „какъ ти е кефѣтъ? (Въ Солунъ, съ исклучение на Дебрецитѣ, които сѣ си узналиезикътѣ, кустюмътѣ и обичаитѣ, всички други български фамилии и отъ по-нѣрвитѣ, нѣматъ най-елементарното понятие отъ вѣжливостта, приличнето и сърдечно приемване. Призрѣли или забравили българскитѣ отношения по мѣжду си, тѣ сѣ падали подъ влиянието на Турцитѣ въ обичаитѣ си, на Евреитѣ въ търговията си и на Грцитѣ въ интригитѣ си). — „Що чинишъ? Мошне харно, му отговарямъ и го зановѣдамъ.

— Знаешъ ли какво писмо е испратила Екзархията за пансионътѣ? Забѣлзвамъ мимоходомъ, че много му се искаше да поеме съдържанието на пансиона и даже до денъ днешенъ силно интригува за това нѣщо. — Незнай, защото не съмъ билъ още у предѣдателя. — Остави се холамъ, отъ тоя дебърскитѣ *домузъ* и той не знае що върши, за какво сѣди тукъ? само да ѣде народнитѣ пари и да прави маскаралхци съ поповетѣ. Тая сутрена са билъ съ попъ Ивана въ олтаря, хвърляше са патрахили отъ царскитѣ двери и еднаи други се неували, оправдавали дредъ народа, който най-послѣ са разотинешелъ безъ да чака литургия-митургия. (П третѣ области: България, Тракия, Македония иматъ предѣстители Екзархийски, които вси са свѣсени на една терезия; ни на драмъ нѣма да се отличаватъ въ нищо. Извѣстнитѣ и прочутитѣ по скандалитѣ си Архисери въ София и Пловдивъ са вѣрно изображение въ лицата на Македонскитѣ попове: попъ Козма Пречистанскитѣ, попъ Ставри въ Битоля и попъ Христо въ Охрида. На послѣдния Екзархията не може нищо да каже, защото той и тѣи сграбчилъ въ рѣцетѣ си по волни и неволни прегрѣшениа и онущения, щото цѣлата Охридска Епархия канеки ници отъ него. Даже извѣстния Аломаноглу вече не е тѣи страшенъ и опасенъ, като казания попъ). — „Що думашъ, какъ може. . . . ., питамъ го и той ме прекъсва съ думитѣ: „Азъ да ти кажа ли, — калугеръ като види въ кѣщата си, сѣкашъ че виждамъ дяволъ. Калугерина глѣда винаги да та възсѣдне и токо-тѣи не викатъ хората: *отъ калугеринъ да се пази челоубѣкъ отарѣдъ*“. Смаямъ отъ новината му, азъ само се чудяхъ за *позоритѣ*, който ни се струна отъ простагѣтъ попъ Кузма Пречистанскитѣ. Шумковъ ни си кахвето и продължи още нѣколко думи, съ които съжеляваше, че Екзархията отъ основанието си дори до сега, не е обрнала вниманието си на Солунъ, а винаги имъ испращала хора за намѣстници и распорядители безъ веѣкакво образование и тактичностъ. И намѣстна въ това врѣме бѣше, а и сега е предѣдатель на общината и преподавателъ въ гимназията по Законъ Божий едно поиче отъ маѣстрирѣтъ „Св. Пречиста“ въ Кичево (Дебѣреко). Простъ до maximum'a и глупъ до minimum'a, полъстенъ и презнекъ до infini, той са чудеше какъвъ скандалъ да направи за да говоритъ хората се за него. Той има претенцията за *дѣвственитѣкъ* образцовъ *проповѣдникъ* на Евангелието, и добъръ *тѣжлователъ* на Св. Писание. За прижѣръ ще приведа само едно тѣжлование, което той даде на ученицитѣ отъ IV' классъ на гимназията, именно въ 50 псаломъ Давидъ се моли така: „Окропши ма иссопомъ и омнѣши ма и паче снѣга окляу са“, което преведено отъ попъ Козма значи: „Да сункашъ мърмеръ да ме посирѣшъ и да ми истъркашъ кожата, за да стаиа и отъ снѣгитѣ по-бѣлжъ“. За излишно

считамъ да се простирамъ по-вече за глупоститѣ на този Божий служител, нко все что си дѣлаеть, по не-вѣдѣнieto его дѣлаеть. Богъ съ нѣмъ! Въ тая ми-нуута влиза и братѣтъ на първи—Ставри Шумковъ (той до скоро се пишеше Шумкиди, въ подиръ 200-тѣхъ лири са измѣни на *ог*. Какво добро средство да пре-обърнемъ венчкитѣ грѣшки фамилии на Славянски. Освѣтъ това да четѣ и да пише по *Български* незнае, ако и да е по-младъ отъ братѣтъ си. Венчкитѣ имъ тефтери, шема и даже сериозни разговори сѫ на грѣшки и на влашки) и постѣ нѣколко думи захвана се разговорѣтъ за печатницата. Азъ имъ разказахъ вървѣжѣтъ и рабо-тата както си е и безъ да скривамъ нѣщо си, или да ги подозрѣвамъ въ нѣщо си, защото като *българи* ужъ и още като членове на мѣстната църковно-училищ-на община, ползуваха се съ пълното ни доврѣне. Тѣ почнаха да се радвать, да се въехищавать и да ни поздравлявать съ най-сърдечни думи. Настроението ни бѣше общо и мѣнието ни—дано и ний единъ пжтъ да се понеправимъ малко и да се сравнимъ съ другитѣ народности на града, отъ които сме много и много на-далеч останали! Подиръ това поговориха тѣ по мѣжду си по арнаутски, по Влашки—незнаа за какво, тѣй като не разбирамъ тия язици,—и стана стария и па-триота Шумковъ, подава ми ржката си и вика: отъ мене 200 лири сега и по Божикъ (Коледа) селинитѣ отъ чифлика ще ни внесѣтъ 300 и тѣзи влагамъ въ печатницата.—Не бързайте господа, защото тая работа е твърдѣ деликатна. Тя трѣбва добрѣ да са обмисли, защото ако калугеритѣ сѫ противни на това дѣло, нищо не може се направити, имъ отговорихъ. Ний имамо при-мѣри отъ калугерската злоба, инатъ и каприци, които ни показвать; че тѣ сѫ готови да прибѣгнатъ къмъ всичко даже и къмъ предателство, само и само да по-стигнатъ цѣльта си. Истинна не сѫ мина много врѣме отъ тия ми думи, ето че поплъ Козма въ общината и предъ всички учители заяви, че ще донесе на пашата дѣто съмъ направилъ печатъ на гимназията и дѣто съмъ литографиралъ свидѣтелства за ученицитѣ съ съгласието и рѣшенieto на цѣлия учителски съвѣтъ. Смѣшенъ бѣше, когато въ събранието каза думитѣ, сѫ които щѣлъ да се обърне къмъ пашата: „Паша-ефендимъ хазиретлери: бу, бу, и шу шупѣлидъръ. Тутунуѣтъ“. Още по-смѣшното бѣше когато другъ единъ тоже неукъ и братовчедъ на Арх. Методия, членъ въ общината на име Коне Шосевъ потвърди исказанитѣ отъ пона сѫ думитѣ: *демъкъ шубе'омъг*. И това е тѣй сѣщо друга-стията, която има дълги и предълги рапорти въ Екзарх-хията отъ всички законни и незаконни учреждения въ Солунъ, отъ всички агенти тайни и явни на Архимандъ. Методия даже и отъ съдържателя на пансиона *Бертра-ида*. За него, при случай ще поговоримъ. Вий незнаете че угрѣ може би да дойде една мазбата отъ Цариградъ за да ни запратъ като обществени водители и тогава, ако Екзархията поне не ни потърси, кой други ще се застъпн за насъ. Продължавахъ азъ въ тая мисль и са старяхъ да ги убѣдѣ, че трѣбва добрѣ да размис-лятъ за да не би отпослѣ да се раскайвать и да сто-варвать върху ми несполуката въ намисленитѣ си успѣхи.

Лукавитѣ грѣкомани помислиха види се, че азъ искамъ съ тия си думи да ги отижда отъ това дѣло и като да ме заподозрѣха въ неискренность къмъ тѣхъ и расположение къмъ други нѣкой отъ общинаритѣ, сѫ които сѫ гонѣтъ като върли неприятели по търговскитѣ си работи и тутакси захванаха да ми разказвать за подвигитѣ си при купуванието на параклисъ, че ако тѣ не биле се *рѣшивали*, българщината въ Солунъ още щѣла да си и мн. др. свои заслуги, които вижда се и му дали право да са прозовава „патриотъ“. По-сѣтителн на г. Солунъ ще чуе отъ всекого за голѣми заслуги на българщината, даже и служителн на църквата ще се похвалят, че ако не билъ той да ѣ чисти, пре-мита, то тн щѣла да се затвори, да запустѣе. Това е е обща болѣсть на всички готовановци да се хвалитъ спорѣдъ поговорката ни: „сѣ чужда пита майчинъ по-менъ“. Ний не дойдохме до никакво заключение съ *родо-любителитѣ* и *учено-любиви* (?) братия. Едно, защото трѣбваше по-скоро да отидемъ на засѣданне, за да раз-гледаме побойничествата на святитѣ старци и друго, че трѣбваше да се посвѣтъвамъ съ другаря си и съумиш-ленника си по това дѣло, сѫ когото щѣхме да рабо-тимъ заедружно.

(Слѣдва).

II За народнитѣ възстания въ България преимущественно въ Велико Търново и околнитѣ градове и села въ XIX-я вѣкъ.

(Продължение)

На 29 Априлия презъ вечерта, излѣзи самъ Цан-ку Дюсъ-Табана изъ Габрово въ балкана, за да эжъ ни командуванието на възстаницитѣ, и нѣколко дни слѣдъ замивуванieto му, пржена се като молния слухъ изъ Габрово, че възстаницитѣ нападнали пощата и ра-

нили заштѣто черкезчето, което съпровождало пощата.

Имятъ Цанковъ, же глава на Габровския ч. р. ко-митетъ, държѣше въ течението на работитѣ другитѣ р. комитети и слѣдваше турскитѣ движениа. Ударванието на пощата навесе голѣмъ страхъ въ града Габрово, и не само на населението, но и на турската войска, съ-стоинца отъ единъ табуръ Ачадолии турци, която впро-чемъ неизвѣстно по кои причини, не смѣяше да излѣ-зи въ балкана и да нападне възстаницитѣ, но бѣше ограничена да варди себе си повече.

Разнасяха се при това вѣсти, че възстаницитѣ напредвали, и че въ скоро време щѣли да нападнатъ и Габрово.

Въ тия обстоятелственни случаи, различва се, че единъ свирѣлъ турчанъ, и български кржвопицъ Дели-Неджибъ отъ Пявентъ пристигналъ въ Севлиево съ цѣлъ, за да нападне възстаницитѣ съ 200—300 чер-кези и баша бозуци при които се присѣдинили и мно-го други турци отъ околнитѣ села въ видѣ на потеря. Като се извѣстилъ за това Цанку Дюсъ-Табана, погѣг-лялъ къмъ Севлиево съ своето Габровско отдѣление за да нападне и да разбие Дели-Неджиба, сѫ когото тѣй и се срѣщналъ при селото Кржвеникъ. Тукъ се отво-рива една страшна отчаянна но не съразмѣрна битка. Възстаницитѣ, които сѫ били съ Цанва Дюсъ-Табана, ако и много по малобройно отъ черкезитѣ, баша бозуци-тѣ и другитѣ турци шо са били заедно съ Дели-Нед-жиба, но въдушевени отъ святото чувство: „свобода или смъртъ“, били се като левове, и спорядъ това, и битката при Кржвеникъ е била отчаянна. Въ тая бит-ка възстаницитѣ сѫ сподучили да избиятъ до 100—150 и повече турци и черкези, но за голѣма тѣхна злочестина, тѣ били снабдени съ кремъкъви пушки, и сѫ лшвъ. невреденъ измокренъ барутъ, когато турци-тѣ сѫ имали добри пушки мартинки и много добрѣ ба-рутъ.

Въ тая битка се убиха нѣколко отъ възстаница-тѣ, а нѣколко сподучихъ да избѣгнѣтъ и за голѣма жа-лоость дивата и необузданна сганъ на Дели-Неджиба сполучи да улови и нѣколко отъ възстаницитѣ живи, които за голѣма тѣхна злочестина, сѫ били изложени на най немилостивитѣ и безчеловѣчни мъки и теглила. Като се убѣдили впрочемъ, че не ще могатъ да над-вѣятъ: надъ сравнително много по многобройната вой-ска на турцитѣ—възстаницитѣ се принудили да се от-теглятъ; понеже въ Ново село тѣ били имали вече построени отбранителни укрѣпления (таби). Но въ Но-во село нападнали много турци и възстаницитѣ сѫ би-ли принудени и отъ тамъ да се оттеглятъ, и потегли-ли къмъ балкана, во като достигнали до единъ пла-нински вѣрхъ „Мара-Гидикъ“ зовимъ близо при койго се намира единъ проходъ подъ сѫщото название „Ма-ра-Гидикъ“, (то ще кажъ, Маренъ проходъ или Маринъ-планински вѣрхъ—той проходъ води къмъ Калоферъ). То турцитѣ пакъ ги заобиколили, и ги нападнаха. Слѣдъ 2 дни е имало на 10 мая (по увѣрението на Г. Ка-валова като съчастникъ шо е билъ) една страшна и отчаянна битка подъ Мара-Гидикъ при Хайдушкото кла-деице, дѣто се е равнилъ и Войводата Цанку Дюсъ Та-бана. Като видѣли турцитѣ че войводата на възстани-цитѣ се е равнилъ: тѣ са помччили да го уловятъ живъ, но дружината му се е юнашнн била, отблжна-ла е нападателитѣ и ги е свършено разпрженала. Но доро ги свършено разпрженатъ и исплѣдгъ отъ за-титѣ имъ мѣстности (позиция), възстаницитѣ са има-ли на Мара-Гидикъ до 3—4 битки, въ които се па-дали до 60 души турци, а отъ възстаницитѣ са па-дали тоже до 20 души

(Слѣдва).

с. Бреница (Орѣховско окр.) 30 юлий 1884 г.

Г не Редакторе!

Всекому е извѣстно, че опълномощенитѣ превратаджии, заврѣха както другитѣ правителственни учрѣжде-ния въ г. Рахово, тѣй сѣщо и Раховскій окр. упра-вителенъ съвѣтъ, именно за това, че народа бѣше отъ-къмъ народната либерална партия и не даде депутати за въ Свищовското превратаджийско сѣбрание.

Но благодарение на явнитѣ борби противъ овѣзъ прѣзрѣни отъ всяка българска душа, лица, окржжieto ни стѣпи въ първото си положение, каквото бѣ по-прѣди.

Тукъ искамъ да искамъ нѣколко думи за досто-инството и трудолюбieto на членовѣтъ при Раховскій окр. управителенъ съвѣтъ

Като са събраха сичкитѣ членове на рѣдовна се-сия по покана на окр. управителъ, и подъ председа-телството на г-на М. Пав. Македонски, и слѣлъ рѣше-нието на другитѣ отъ голѣма важность въпроси за о-кржжieto, рѣшиха сичкитѣ почетни членове да излѣ-затъ по окржга и да преглѣдватъ смѣткитѣ на кметове-тѣ отъ 1877 година насамъ.

Но какво да видишь, въ всяко село разни зло-употрѣбления, общественитѣ интереси турнати въ хаосъ

на опростение, отъ него народа какви пици, но въма-какво да направи, като до сега никой не е дѣлъ вни-мание за това.

Члена Стефанъ Т. Поповъ при обикалянието си въ долнитѣ села, намѣри слѣдуюцитѣ злоупотрѣбления правителствени и обществени: Въ село Сараево 450 лева правителствени с. Харлець 420 прав. и 1100 обществени, въ с. Кузулудуѣ 450 лев. обществени, въ с. Гложене 1325 лев. обществени, въ с. Бутанъ 1220 л. правителствени, с. Хайредичъ 400 л. общ. и въ с. Манастирацъ 2423 л. правителствени и 180 лев. обществени и изнамѣрени отъ г-на Попова. Той хиляди левове изнамѣрилъ, но и добра обида му нане-соха. Като пристигналъ въ казаното село Гложене, кмѣ-та го кондисалъ въ дозѣтъ и като провѣриха смѣт-китѣ, указаха са злоупотрѣблени горнитѣ 1335 л. обще-ствени, за коиго той много му си моллялъ да ги опро-сти, но члена като не присель, той отсъствувалъ отъ него съ протоколѣтъ, и тѣй като си трѣгвалъ въ при-съствието на 10 души хора, викалъ гдѣ кмета и слѣдъ чакание 1 часъ, никакъ го нѣмало, тогава члена ка-залъ на жандарява, като ти е болевъ коня, стой до су-трѣ, та земи отъ кмета книгата и ми донеси чизмитѣ, защото нѣма мѣсто въ мойтѣ дисаги да ги остава.

Слѣдъ близанието му отъ това село за другото, кмета дошълъ и слѣдъ като го псувалъ по единъ най-грубъ начинъ, не даялъ протокола и чизмитѣ му на жан-дарина, но казалъ че свѣха му когато донела вода, той ѣ докачалъ и побѣдвалъ, сѫ цѣлъ да го улаши за да му опрости левовѣтъ! На часѣтъ го стигва жан-дарина като му расправа за сичко подробно за нанесѣ-ната му отъ кмета Марина Маринова обида, тогава тѣй дава рапортъ на окр. управителъ, и дѣлото е на ис-ледвание. А бе кяръ кѣтъ! ти незнаещъ ли че г-нъ С. Поповъ е учителствувалъ 17 години по селата и не-говата честность всякой ѣ знае както въ градъ тѣй и по селата. Съ това ли байно мислишь да са отър-вешъ? Като си искеалъ сега и листовѣтъ отъ тѣфге-ра; не ще ли истеглишь прилично наказание, както за левовѣтъ, тѣй и за обидата.

Ив. Лащовъ.

РАЗНИ

Отъ нѣкое време на самъ Сръдѣць е почнвалъ да явива, че еди кой и еди кой отъ Цинковитѣ дървиши си далъ или щѣлъ да си даде оставката и да си предло-жи кандидатурата за депутатъ, като богъ зна колко ин-тересува това читателитѣ му. Разбира се, че тия дър-виши бързатъ да си дадѣтъ оставкитѣ за да имъ ги не дадѣтъ, което ще стане рано или късно, защото каквото сѫ сѣяло, таквъзъ щѣтъ и да пожѣтъ, но ние никакъ не вѣрваме, че нашай народъ ще бѣде да не разбира истинскитѣ патриоти и да се изнама да из-бере за дупгати препоржчнитѣ отъ Цанкова дървиши, които сѫ вече всеизвѣсгати съ своитѣ дѣйствиа, билъ-то Геровъ, Помянновъ, Даневъ, Франгя, Цаномовъ и пр.

Павѣстватъ ни отъ София, че новоназначенитѣ юристи членове на Сѣф Апелъ Сѣдъ почнали службитѣ си, но се пакъ мжчноти се погрѣщали, защото като още неопитни, всички работи се извършвалѣ пакъ отъ практикангитѣ не юристи, коиго служжѣтъ отдавна и коиго по прѣди сѫ служилѣ и въ първитѣ инстанции. Ние неможемъ да разберемъ какъ токо тѣй отъ универ-ситета да излѣзе човѣкъ и отведнѣждъ да го назначаватъ на висока служба? На ли трѣбва да се пази иерархи-ческый редъ? Даже и за самитѣ нови юристи службати още е по-износно и по добрѣ, ако по напрѣдъ служжѣтъ въ окржжний сѣдъ, гдѣто по добрѣ ще се запознажѣтъ съ сѣдопроизводството, тѣй като въ първата инстанция ще иматъ случаи да се запознажѣтъ и съ предварител-нитѣ сѣдствения, съ исполнениата на рѣшениата и пр. и пр.

Извѣстватъ ни отъ Пявентъ, че нѣкои си по-богати хора отишли въ Турско и купили отъ избѣсна-литѣ Пявненски турци недвижимитѣ имъ имоти и сега ги продавали на селенитѣ много по сжпо отъ колкото сѫ ги купили. Ние обрѣщаме вниманието на Правител-ството върху това.

Много са говори изъ града ни, че Цанковъ се опиталъ да прави нѣкакви споразумѣния, за да се съ-едини съ войската си къмъ консервативната партия, но, каквито и да сѫ консерваторитѣ ще ли приематъ по-между си човѣкъ, койго не знае освѣтъ да лѣже? Пне не вѣрваме, че консерваторитѣ ще прибержѣтъ Цанкова въ партията си; тоя човѣкъ вече трѣбва да се отхвър-ли, като Бурмова, и да се не оставя за напрѣдъ да се мѣси въ политически работи, защото вмѣсто да сѣз-дава, той всекога е разрушавалъ. Дѣлата му се на яве.

Сръдѣць извѣстватъ, че г. Ян. Геровъ, назна-ченитъ отъ Цанковото Министерество упр.вляющий кн-

жеското агентство въ Цариградъ си далъ оставката отъ длъжността, въ която още не е стъпялъ, макаръ, ако се не махнемъ, е слѣдвалъ постоянно да получава заплатата си петъ мѣсеци наредъ и да се разхожда охално изъ София. Идете послѣтъва та кажете, че Цанковото министерство не е назначавало хора на служби само за хатъръ и немилостиво е харчило народнитъ пари! Колко още такива като Герова сж назначени на служба, безъ да работятъ нѣщо, а само се занимаватъ съ интриги и списване вѣстникъ „Сръдецъ“! Шка народа сжди отъ работитъ на Цанкова и тогава да избира, ако ще, препоръченитъ отъ него депутати, които не ще иматъ за цѣлъ, освѣнъ пакъ да турятъ Цанкова и другаритъ му на властта за да имъ даватъ пари отъ хазната, а тѣ да тембелуватъ и нищо повече.

Повеже отъ нѣкое време насамъ, съ исключение на „Сръдецъ“, всички вѣстници писаха за началника на Софийската Телеграфо-Пощенска Станция Обретенова и за нарушаванieto тайната на кореспонденцията, ние не знаемъ защо г-нъ Министръ на външнитъ дѣла и исповѣданията, отъ когото зависи и телеграфо-пощенското управление, още държи на служба този чиновникъ, който, както увѣриватъ, не само че билъ малодаромотенъ и рапортитъ му се пѣшали отъ телеграфиститъ, но още казватъ и до сега слѣдвалъ да е шпионинъ на Цанкова. Освѣнъ това, ако нашитъ свѣдения сж вѣрни, Обретеновъ, като се научилъ да шпионствува, опиталъ се да направитъ подобно нѣщо и при сегашното министерство, за да му се покаже вѣрнень съ предаването тайнитъ на хората. Нѣкой си подалъ една телеграмма съ съдържание противно на Министерството и Обретеновъ я показалъ на г. Каравелова, но г. Каравеловъ безъ да види даже телеграммата, повикалъ и г. Ради Ивановъ, главенъ управителъ на пошитъ и телеграфитъ и слѣдъ като му обьявилъ за постыжката на Обретенова, строго му заповѣдалъ въ присѣтствието и на тоя послѣдний, щото за напредъ Обретеновъ да си не позволява такива нѣща, въ противенъ случай щѣло да се постыжи съ него съгласно съ закона. Г. Каравеловъ прибавилъ, че само ония телеграмми могатъ да се запаратъ, за които специално е предвидѣно въ закона. Ако тия свѣдѣния не сж вѣрни, ние сме готови да ги опровергаемъ щомъ ни се испрати опровержение отъ гдѣто трѣбва.

При всичко най много са е писано за съдебното дѣло у насъ, но и до сега още никакво подобрене не е ставало въ съдилищата, нито пъкъ са събрали на цѣло и допълнени съществуващитъ съдебни закони. Да но поне сега новий Министръ на Правосъдието, като има за свѣтъникъ и твърдъ практичный г. Хр. Стояновъ, се постараетъ да се сбержатъ наедно и да се допълнятъ съдебнитъ ни закони, а най вече като има доста приготвенъ материалъ. Мавалата година бившій Министръ на Правосъдието г-нъ Стояловъ бѣше приготвилъ такова нѣщо и намъ се испрати единъ екземпляръ отъ неговий проектъ, който ни се видѣ твърдъ сгоденъ и целесообразенъ. Не ще бъде злѣ, мислимъ ние, ако тоя законопроектъ се преглѣда и слѣдъ нуждитъ поправки или измѣнения, да се внесе въ идущата сесия на Народното Събрание. Както е извѣстно, проектътъ на г. Стоилова се състои отъ сегашнитъ дѣйствующи съдебни закони, допълнени отъ русекитъ, отъ които са черпени, съ нѣкои твърдѣ малки измѣнения. Ние мислимъ, че и г. Стаматовъ вѣма да се студи и да дръвнѣ за тоя проектъ, макаръ въ него и да са турени нѣкои статии отъ закона на г. Грекова за съдоустройството, понеже, както ни увѣриватъ, г. Стаматовъ е биятъ, койго миналата година е накаралъ Цанкова да не остави г. Стоилова да внесе проекта си въ Народното Събрание, а най вече като г. Стаматовъ са е увѣривалъ, мислимъ, че времето на интригитъ и политикуването се мина.

Г-нъ Коста В. Поповъ въ Разградъ подарява едно год. течение отъ в. „Славянинъ“ VI год. за училището въ село Кривня (Разградска околия).

ОБЪВЛЕНИЕ.

Комиссията за производство търгове рѣши: щото търга за доставка хлѣбъ на Пионерната, Шумненската и Руссенската дружини зъ течение на една година, като се начене отъ 1 Септември т. г., да се произведе, на основание чл. 2 отъ закона за публичнитъ търгове, съ тайна конкуренция на 10 Августа т. г. въ 9 часа утрѣнъта въ помещението на Руссенския Градски Съвѣтъ. Залогъ за вѣтка дружина се опредѣлява по хиляда (1,000) лева.

гр. Руссе, 31 Юлий 1884 г.

Предсѣдателъ на комиссията

Полковникъ Чудовский.

ОБЪВЛЕНИЕ

Излиза отъ печатъ „Законъ Божий“ за III и IV то отдѣление съставилъ Н. Шаранчиевъ съгласно новата программа и удобренъ отъ Св. Синодъ. Издава книжарницата на Тодоровъ и Христовъ въ Търново съ сътавителя.

Цѣна 80 стотинки.

ОБЪВЛЕНИЕ.

Излизатъ отъ печатъ: „Географическо Отечествоводѣние“ и „Естествоводѣние“ за III то отдѣление съставени отъ Шаранчиевъ съгласно новата программа. Издава книжарницата на Тодоровъ и Христовъ въ Търново.

Цѣна по 30 стотинки.

НАДГРОБНИ ПИСМА

Привелъ и издава:

Хр. Д. Драсовъ

Цѣна 20 стот.

Намиратъ се за проданъ при същата въ Ловечъ.

ТЪРГОВИЯ КАНЦЕЛЯРСКИ ПОТРѢБНОСТИ

Н. Л. КАРАВЕЛОВА & С-и

Руссе.

Препоръчва на канцеляриитъ както другитъ свои канцелярски потребности тѣжъ и повитъ челични пера, посвѣтени въ память на покойникъ Любена Каравелова.

Българско Перо

Перото на ЛЮБЕНА КАРАВЕЛОВА е направено спорѣдъ една нова система. Това перо чрѣзъ своята голѣма еластична на дѣснитъ върхъ, дава възможност на писателя да пише бързо и изрядно. При почерка не е нужно натискане и за това е перото двойно трайно.

Оригиналия Каравел-ви пера носятъ на себе си надписъ: „Перо Любена Каравелова“ а на капака отъ кутията — иговянтъ портретъ.

ИЗВѢСТИЕ.

Черковното Настоятелство на Руссенската съборна черква св. Троица има

БИЛАНСЪ

НА БЛАГОДѢТЕЛНОТО ДРУЖЕСТВО „СЪЕДИНЕНИЕ“ ВЪ Г. РУССЕ

отъ юний 14-ий 1881 г. до 14-ий юний 1882 г.

ПРИХОДЪ.

РАСХОДЪ.

№ по рѣдъ	Наименование на прихода.	Лева		Обща сумма.	№ по рѣдъ	Наименование на расхода.	Лева		Обща сумма.
		Центини	Ст.				Центини	Ст.	
1	Отъ при записване членове, внесени	128	50		1	За покупване разни дружественни потребности	314	10	
2	Отъ ежемѣсични вносове	351	—		2	За 1 печатъ, 40 стола и 1 долапъ	224	70	
3	« чествитаване визити	751	92		3	За покупване отъ бившето дружество „Пескра“ театрални дрѣхы, столове, лампи и другъ	70		
4	« наемъ столове и лампи	105	75		4	За расходъ на 7 представлени	1938	74	
5	« 7 представлени	1877	18	3214 35	5	За спомогание на бѣдни ученици	247	50	
					6	За наемъ на помещението	234	50	
					7	Несобрани пари отъ продадени билети отъ представленията	44	80	
					8	Пагуба отъ рубла 4 фран. на 3 лева 50 стот.	15	75	
					9	Готови пари въ касата	124	26	
						Въ рубл. 3 л. 50 ст., всичко			3214 35

На първообразното подписами:

Кассиеръ: Т. Стефановъ.

Комиссия по разгледанне сметнитъ: Д. Бойловъ, Д. П. Малчовъ и Д. Басмаджиевъ.

Вѣрно съ първообразното: Деловодителъ Д. Друмевъ.